

 Desatero žáka

1. Neodbyvejte mne, když se ptám. Mám milion otázek, ale já opravdu chci všechno vědět. Když mi neodpovíte nebo mne odbudete výmluvou, budu se muset ptát jiných. Pak budete třeba překvapeni, co všechno se dozvím, a budete se na mne zlobit. Můj hlad po poznání je stejný jako můj hlad a žízeň, které se snažíte tak pečlivě uspokojovat. Dělejte to stejně i s mým hladem po vědění. Budu si vás za to moc vážit.

2. Nebojte se být pevní v jednání se mnou. Víím, že na světě je nutný řád. Není-li, necítím se dobře. Když jste jednou příliš povolní a podruhé přísní, nevím, na čem jsem, a nevím si rady. Vaši pevnost mám raději než vaši měkkost. Dáváte mi tak pocit většího bezpečí.

3. Nedovolte mi, prosím, abych si vytvořil zlé návyky. Vy sami víte lépe než já, jak těžko se zlozvyk mění. Vy sami víte nejlépe, co člověku v životě pomáhá a co je mu přítěží a překážkou. Já se na vás musím spoléhat v době, kdy tomu ještě nerozumím. Pomozte mi proto a zasáhněte včas, abych se špatným návykům nenaučil.

4. Nesekýrujte mne. Víím, že vám někdy zavdám příčinu k tomu, abyste mne napomínali. Když mne však napomínáte příliš nebo jste při tom v nepravu, dopaluje mne to. Zdá se mi, že je to trápení, kterého není zapotřebí. Nedivte se potom, že třeba zlobím a vy si se mnou nevíte rady. Když mne popichujete nebo do mne rýpete svými poznámkami, nedivte se, že se tvářím, jako bych neslyšel. Já si totiž s vámi opravdu nevím rady.

5. Nechraňte mne před důsledky mých činů. Já víím, že to se mnou myslíte dobře. Přáli byste mi, abych nemusel opakovat těžké zkušenosti, kterými jste museli sami projít. Máte mne rádi. Právě proto byste mi mohli dovolit, abych mnohé zkusil na vlastní kůži. U mnoha věcí se to zkusit dá – a já to zkusit chci. Každá zkušenost se jen slovy předat nedá.

6. Neopravujte mne před lidmi. Sami říkáte, že každý z nás udělá někdy chybu. Já jich v dětství udělám daleko víc než vy, protože se učím a zkouším všechno možné, co se jen dá dělat. Víím, že chyby dělám a dělám jich strašně moc. Jsem rád, že mne upozorníte, co dělám špatně. Ale prosím vás, upozorněte mne na to, když jsme někde sami nebo stranou. Vidím ve vás autoritu, vážím si vás a víím, že mi chcete pomoci. Když mne před někým napomínáte, strašně se stydím, protože mi berete i kus mé lidské důstojnosti. Ztrácím před lidmi úctu a to bolí. Prosím vás, nedělejte to.

7. Nezapomeňte, že se někdy nedokážu vyjádřit tak, jak bych chtěl. Vám dospělým to jde, vy se slovy děláte doslova zázraky. Mně se to ale někdy nepodaří a netrefím se do slova, které byste zrovna chtěli slyšet. Ani nevíte, jak je těžké dostat ze sebe to, co chci říci, a jak se mi to stokrát nepovede a já se musím bezradně rozplakat. Nezlobte se na mne a snažte se pochopit, co vám chci sdělit.

8. Nehýčkejte mne. Prosím vás, nerozmazlujte mne, nekazte mne a neplňte mi každé přání, které vyslovím nebo jen naznačím. Uvědomte si, že vás jen tak zkouším. Chci vědět, co si na vás můžu dovolit. Víím přece, že nemohu dostat vše, o co žádám.

9. Buďte důslední. Důslednost mi pomáhá poznat, co je co. Nedůslednost mě mate. Ztrácím tím důvěru v sebe i v existenci řádu ve světě. A v chaosu se člověku, zvláště malému člověku, nevíje dobře. Nezapomeňte, že nemohu žít bez ochranného obalu porozumění a lásky. Víím, že vám to nemusím připomínat. Jsem vám za to vděčný a mám vás rád. Vždyť nepotřebuji nic jiného než cítit, že i vy máte rádi mne.

10. Pamatujte, že se toho naučím víc od vzoru než od kritika.